

PARAULA I VIDA

En comunió amb el Papa i els joves

Després de molt de temps de preparació, centenars de milers de joves han viatjat fins a Madrid amb recursos juvenils, per viure la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ). Han estat primer acollits a les Diòcesis que com la nostra els han fet la rebuda dels pelegrins, i ara viuen intensament sis dies de pregària, catequesi, encontres diversos i celebracions festives, que culminen aquest diumenge dia 21 amb la vetlla de pregària de dissabte a la nit i la celebració eucarística presidida pel Successor de Pere, el Sant Pare Benet XVI.

Cada JMJ és un **pelegrinatge jove**, element essencial i revelador del camí del cristià, i que els joves valoren molt. Cada JMJ és una experiència extraordinària d'**una Església amiga dels joves**,

que té la vida de l'Esperit al seu interior, que dóna fruits de servei i d'amor, que lloa el seu Déu amb força. Una Església que participa dels problemes d'aquests joves, perquè els coneix; una Església que es posa al servei de les generacions joves. La JMJ de Madrid ha estat i és en aquests

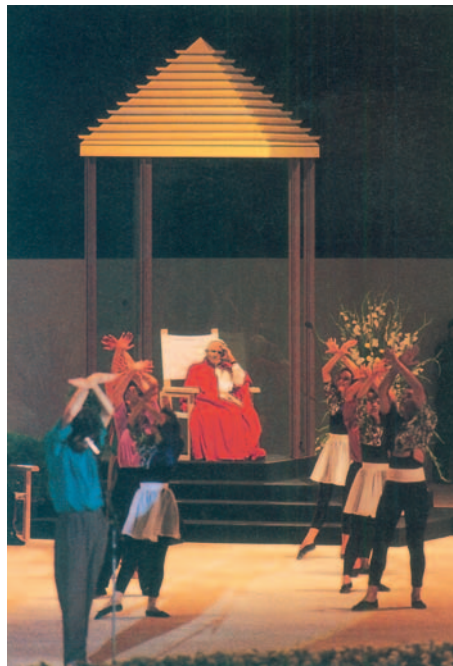
dies una experiència d'Església universal única, una Església jove, plena d'entusiasme i empenta missionera. És una manifestació de la fe cristiana que té dimensions realment mundials. I els joves, especialment a la nostra vella i freda Europa, tan secularitzada i laïcista, necessiten particularment tot això, veure que no estan sols, que són molts els qui creuen i estan entusiasmats per seguir el Crist, que els adults i els sacerdots i bisbes són amb ells, com ha remarcat el Cardenal Rylko, President del Consell Pontifici per als laics.

Icertament que la presència del Sant Pare Benet XVI enmig dels joves és molt important. Marca un estil de confiança en la veritat revelada i que l'Església custodia, transmet i ensenya amb tota exactitud, i una confiança que tenim el Pare de la comunitat present i vigilant, el Vicari de Crist i «Servent dels servents de Déu» que ens estima i a qui podem estimar. Els joves i els no tan joves necessitem sentir-nos formant una família, la família dels fills de Déu; necessitem identitat i fraternitat. Tot això es visibilitza en aquestes Jornades, com en altres moments d'experiència viva de trobada d'Església unida. Estar en comunió amb el Papa constitueix el punt culminant de cada JMJ. De fet les Jornades es desenvolupen sota la forma que els va donar el beat Joan Pau II, fundador de la JMJ. El Papa Wojtyła torna així entre els joves als que tant va estimar i pels quals va ser tan estimat. Aquesta vegada torna com a beat patró i protector dels joves. De fet, des de la celebració eucarística inicial d'acollida dels joves pelegrins, que va estar dedicada al nou beat, que s'ha notat la seva intercessió i presència.

Estiguem on estiguem, aquest diumenge d'agost hem d'unir-nos en comunió al Sant Pare Benet XVI present a Madrid i als joves pelegrins que ens ensenyen a viure la fraternitat i l'entrega generosa a Crist. Ells ens mostren que val la pena posar-nos a l'escolta de l'Esperit sempre dinamitzador dels carismes i serveis, i cercar els compromisos que ens facin viure com a autèntics apòstols de Jesucrist. «Canta i camina» proposava Sant Agustí per mostrar la vocació de tot apòstol, i continua essent un gran lema per als catòlics de tots els temps.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Record del Papa dels joves

Avui Benet XVI clausura la Jornada Mundial de la Joventut celebrada a Madrid. Amb aquest motiu, recordem la primera de les Jornades Mundials de la Joventut celebrada a Espanya. Fou la quarta JMJ, que es va reunir a Santiago de Compostel·la els dies 19 i 20 d'agost de 1989. Hi varen assistir 500.000 joves arribats de 60 països. Joan Pau II va complir el ritu dels pelegrins i va parlar als joves en el *Monte del Gozo*, o Muntanya de la Joia, el lloc des d'on els pelegrins ja poden veure les torres de la catedral i la ciutat de l'Apòstol. Aquella JMJ es va estructurar entorn del lema «El Camí, la Veritat i la Vida». En la Vetlla de pregària del dia 19, els joves, amb danses i música, varen escenificar el lema de la JMJ. El Sant Pare, després de la JMJ, també visità Oviedo i el santuari de Covadonga.

GLOSSA

Una sola carn

La sexualitat i la fe cristiana són avui, sovint, presentades com difícilment conciliables. Sembla com si la fe només pogués ser prohibició, repressió, por i sospita amb relació a la sexualitat. Alhora, frases com «si els dos volen» o «no fan mal a ningú» són ben habituals i s'han convertit, per a molts, en principis. Diu, fins i tot, una cançó: «Fer l'amor és com beure un got d'aigua...». Es vol presentar com si no tingués, doncs, cap transcendència.

Un jove religiós educador deia, tot abordant el tema en una xerrada adreçada a un grup de joves: «Què dir, des de la fe, sobre la sexualitat? La fe no és, només, qüestió de l'ànima! Som una unitat: creiem amb cos i ànima. Les conseqüències ho abasten tot. La fe té una visió de la persona. Som creats per Déu cos i ànima, també home i dona. Cridats a una única vocació: el seguiment de Jesús, que es concreta en diverses formes de vida. Crida que per a la majoria porta a deixar la pròpia família i fer-ne una de nova, ser una sola carn, lliurar-se a un altre totalment.»

«Som creats i la creació és bona. La sexualitat és una part fonamental de la persona! I el plaer sexual, també! La nostra dimensió afectiva i sexual va unida i la seva unió és ben forta, ens desborda i ens descol·loca. És diferent en els nois i en les noies... però bona!

És part del do i el regal de Déu! Som creats en cos i ànima... i aquest és el nostre origen, però quina és la nostra realitat quotidiana? No estem units, sinó més aviat desintegrats. Però varem ser creats per Déu, que és unió en la relació, cridats a la integració de totes les nostres dimensions: cos, sexualitat, salut, plaer, alegria, dolor, soledat, joia, paraula, promesa, raó, fe...»

La sexualitat dins el pla de Déu demana una valoració molt elevada. El sexe està lligat a la fecunditat, a la natalitat, a la descendència? Evidentment sí, de manera natural, però també lligada a l'estimació. Estem cridats a integrar totes aquestes dimensions en un equilibri viu, dinàmic. A això apunta Jesús quan diu: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i tots dos formen una sola carn. Per tant, ja no són dos, sinó una sola carn» (Mt 19,5-6). «Una sola carn», expressió forta. Vol dir la unió de tot, de totes les dimensions. Per tant, des de la fe cristiana, el *lloc* de la sexualitat és el del lliurament total de l'un a l'altre: jo em lliuro amb tot, tot jo, amb totes les conseqüències. En el matrimoni, es comparteix la vida, un projecte, el que vingui, una llar, uns fills.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Estimat Senyor Bisbe: L'aprovació de V. Il·lma., que és per a mi de la major autoritat, m'aconsola i em reposa donant-me a entendre que el conjunt del meu enteniment —lo únic de què jo puc respondre— és lo que preval; i així em sento animat a prosseguir (en la mida de les meves forces) l'obra d'avivació que em sembla fonamentalment necessària en la nostra gent, perquè la veig agitar-se en la superfície de les fórmules deixant-ho morir tot per dins. Aquesta és l'obsessió dels meus cinquanta anys: i em sembla observar que és també la de V. Il·lma., en l'altesa i major eficàcia de la seva obra escrita.

(Carta al bisbe Josep Torras i Bages, 14-09-1911)

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 22,19-23)

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meva ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, / mentre que els altius, els esguarda de lluny. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,33-36)

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

▶ Evangelium segons sant Mateu (Mt 16,13-20)

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes». Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que sóc?». Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu». Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel». Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 22,19-23)

Así dice el Señor a Sobnà, mayordomo de palacio:

«Te echaré de tu puesto, te destituiré de tu cargo. Aquel día, llamaré a mi siervo, a Eliacín, hijo de Elcías: le vestiré tu túnica, le ceñiré tu banda, le daré tus poderes; será padre para los habitantes de Jerusalén, para el pueblo de Judá. Colgaré de su hombro la llave del palacio de David: lo que él abra nadie lo cerrará, lo que él cierre nadie lo abrirá. Lo hincaré como un clavo en sitio firme, dará un trono glorioso a la casa paterna.»

▶ Salmo responsorial (137)

R. *Señor, tu misericordia es eterna, no abandones la obra de tus manos.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón; / delante de los ángeles tañeré para ti, / me postraré hacia tu santuario, / daré gracias a tu nombre. R.

Por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera a tu fama; / cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 11,33-36)

¡Qué abismo de generosidad, de sabiduría y de conocimiento, el de Dios! ¡Qué insondables sus decisiones y qué irrazonables sus caminos!

¿Quién conoció la mente del Señor? ¿Quién fue su consejero? ¿Quién le ha dado primero, para que él le devuelva? Él es el origen, guía y meta del universo. A él la gloria por los siglos. Amén.

Crist lliura a sant Pere les claus del Regne del cel. Pintura de Perugino, Capella Sixtina (Ciutat del Vaticà)

▶ Evangelium según san Mateo (Mt 16,13-20)

En aquel tiempo, al llegar a la región de Cesarea de Filipo, Jesús preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que es el Hijo del hombre?» Ellos contestaron: «Unos que Juan Bautista, otros que Elías, otros que Jeremías o uno de los profetas.» Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?» Simón Pedro tomó la palabra y dijo: «Tú eres el Mesías, el Hijo de Dios vivo.»

Jesús le respondió: «¡Dichoso tú, Simón, hijo de Jonás!, porque eso no te lo ha revelado nadie de carne y hueso, sino mi Padre que está en el cielo. Ahora te digo yo: Tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia, y el poder del infierno no la derrotará. Te daré las llaves del reino de los cielos; lo que ates en la tierra, quedará atado en el cielo, y lo que desates en la tierra, quedará desatado en el cielo.» Y les mandó a los discípulos que no dijese a nadie que él era el Mesías.

COMENTARI

Qui és Jesús?

gies diverses: Déu i home vertader, Majestat, segona persona de la Trinitat, i tants altres títols i descripcions. Els artistes de totes les èpoques n'han fet representacions en tots els estils, que responen a la imatge que cada generació tenia d'ell. Segons la ideologia de cadascú, hi ha qui l'ha vist com un defensor de l'ordre establert i qui l'ha considerat un revolucionari social; hi ha qui el té per un home extraordinari i res més, i qui està convençut que és un ésser celestial que només tenia aparença humana.

Quan Jesús parla amb els seus deixebles d'aquest tema, ells li fan la llista de les opinions que la gent té sobre ell, però de seguida els re-

torna la pregunta directament a ells: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Les respostes a la pregunta per la identitat de Jesús poden ser molt diferents. Segurament allò que importa de debò no és trobar la definició millor, sinó el fet de plantejar-se la qüestió i de respondre-hi personalment. De fet, quan Pere respon certadament que Jesús és el Messies, Jesús li prohibeix que ho digui a ningú: potser perquè cap títol no és suficient per transmetre el misteri i la realitat inabastable de Jesús. Tan sols qui entra en relació personal amb ell en pot percebre algun indici.

Agustí Borrell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): 1Te 1,1-5.8b-10 / SI 149 / Mt 23,13-22
- **dimarts:** 1Te 2,1-8 / SI 138 / Mt 23,23-26
- **dimecres:** Ap 21,9b-14 / SI 144 / Jn 1,45-51
- **dijous** (□ Lleida i Urgell): 1Te 3,7-13 / SI 89 / Mt 24,42-51
- **divendres:** 1Te 4,1-8 / SI 96 / Mt 25,1-13
- **dissabte:** 1Te 4,9-11 / SI 97 / Mt 25,14-30
- **diu-menge** vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Jr 20,7-9 / SI 62 / Rm 12,1-2 / Mt 16,21-27.

Les paraules i els gestos de Jesús van cridar l'atenció des de ben aviat, i continuen fent-ho encara avui. La gent notava que en ell hi havia alguna cosa especial. La pregunta per la seva identitat va ser constant des de l'inici. I les respostes han estat innumbrables al llarg de la història. Els evangelis fan servir una quantitat notable de títols per parlar d'ell: profeta, mestre, salvador, rei, Senyor, Fill de Déu, Fill de l'home, Messies, Anyell de Déu... L'evangeli de Joan diu que Jesús és el camí, la veritat, la vida, la llum del món, la Paraula, la Resurrecció...

Més endavant, la tradició cristiana ha parlat de Jesús amb terminolo-

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Moisès (2)

La vocació: mística i compromís per la justícia

Podem considerar que Moisès és un dels grans místics de la història. El seu coneixement de la divinitat és tan fort que posa els fonaments de les creences assentades en la ment i en el cor de milions de fidels durant milers d'anys. Per bé que Abraham sigui el pare del monoteisme, no podem pas obviar que Moisès és el gran articulador d'aquest principi religiós. A ell devem el discurs doctrinal, el llenguatge ritual i les normes morals comunes als creients de les religions abrahàmiques.

Ara bé, l'experiència religiosa d'aquest místic no desconeix la realitat. Déu explica a Moisès una cosa que ell ja sap: els israelites viuen oprimits pels egipcis (Ex 3,7). La novetat de la revelació de l'Horeb és que Déu no empara els opressors sinó que es preocupa dels qui pateixen. La revelació de l'Horeb implica un punt d'inflexió en les relacions de l'ésser humà amb Déu. Però aquest no és un cas aïllat en l'univers bíblic. Altres personatges comparteixen amb

Moisès una experiència semblant que posa de manifest la predisposició divina a atendre les víctimes de la injustícia. Pensem en el profeta Samuel i la seva preocupació pel mal comportament dels fills del sacerdot Elí (1Sa 2,11-17). Pensem en el profeta Elies i l'incident de la vinya de Nabot (1Re 21), en què la seva missió serà enfrontar-se al monarca i a la reina Jezabel i denunciar el crim que han comès.

L'experiència mística de Moisès, de Samuel o d'Elies no es queda tancada en l'àmbit de la seva subjectivitat, sinó que és un autèntic èxtasi, és a dir, la sortida d'un mateix per retrobar-se amb l'altre, en particular amb els febles. La vivència religiosa implica per a ells no pas quedar-se en els fenòmens extraordinaris o recloure's en la pròpia interioritat, sinó comprometre's activament en la difícil tasca de construir un món més just. Aquesta és la vocació de Moisès.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

ENTREVISTA

CARLOS GARULO

Regal de nocces

Dejús un foc de dards / Bajo un fuego de dardos (Ed. Saragossa) és un llibre bilingüe que, segons el seu autor, el salesià Carlos Garulo, és un «regal de nocces». Un regal que no s'ajusta a cap dels articles que es poden trobar a les tradicionals *l·listes*. Es tracta d'un poemari que s'inicia amb la festa de nocces, continua amb la vida real de la parella i acaba amb una invitació a anar a l'escola a la recerca de l'èxit: «Les bones pràctiques i el creixement en l'amor no deixen de ser un afer que demana un esforç seriós d'aprenentatge.»

El llibre ha estat escrit expressament per a una boda?

Sí. Aquests *dards* van néixer per a això... i amb la pretensió de fer diana! Perquè aquest regal és un pur pretext per posar sobre la taula evocacions —i provocacions— sobre la transcendència de l'acte en què els nuvis segellen públicament la recíproca vinculació de les seves vides; en principi, per amor i per a tota la vida. I el vaig fer per a uns nuvis, perquè volia que compartissin les evocacions i provocacions ells dos, però també els seus familiars i amics. D'aquesta manera, amb una major consciència comunitària dels qui participen en l'acte, el matrimoni assoleix un major sentit i creix més robust amb el compromís i l'ajut dels altres.

I per què en poesia, únicament?

Perquè el llenguatge poètic permet dirigir-se a la sensibilitat, despertar cordialment la consciència davant d'un esdeveniment clau en la vida, compartir pensaments i sentiments per mitjà de la bellesa d'imatges, metàfores, paraules i cadència musical. És posar un emblema a la nova llar: la bellesa d'una vida en comunió, com a estímul, abans que, amb el temps, li rondi la temptació de fer-se massa prosaica.

El matrimoni, com un foc de dards, com una lluita...?

Naturalment. Què té d'estrany? Com a combat per a construir junts alguna cosa de capital importància per als dos. El matrimoni no seria res si es quedés en el dard de Cupido, com quelcom momentani, circumstancial, per romàntic i plaent que pogués ser.

Oscar Bardají i Martín

Unas palabras de aliento

—Alentar... es pronunciar unas palabras de ánimo, de ayuda, que salgan del alma y se dirijan, ayuden a otra alma desolada, triste.

—Alentar... es ofrecer un gesto de benevolencia; es empujar a alguien a seguir el camino emprendido, a realizar la tarea encomendada, la misión o el servicio que se propuso un día.

Plutarco, escritor griego (40-120 d.C.) que influyó en la cultura europea a partir del Renacimiento, decía:

«No hemos de ceder fácilmente al desaliento... No hemos de apesadumbrarnos por cosas que nos pasen, nos ocurran. Ofrecer aliento es propio de una alma grande y elevada.»

El franciscano de la Cruz Blanca llamado *padre Patera*, que con otros hermanos cura, acoge, alimenta a quienes llegan en *pateras* enfermos, exhaustos, dice:

«Nosotros procuramos alentar, animar, dar coraje, acoger a quienes llaman a nuestra puerta.»

Concepción Arenal afirmaba:

«Poco entiende de las cosas del corazón... quien no sabe que se enriquece dando, ayudando, acogiendo, alentando.»

J. M. Alimbau

(*¡Ánimo!*, Edit. Claret)

SANTORAL

21. ✚ Diumenge XXI de durant l'any. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sant Bonosi i Maximià, màrtirs, patrons de Blanes; santa Ciríaca, viuda màrtir.

22. Dilluns. Mare de Déu, Reina, i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. Dimarts. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benici (1233-1285), prev. servita.

24. Dimecres. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. Dijous. Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (mo-

rí prop de Cartago); sant Josep de Callassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes; sant Genís, còmic mr.; sant Genís, notari mr.; santa Patrícia.

26. Divendres. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona 1843-Llíria 1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran; Mare de Déu de Czestochowa, a Jasna Gora, patrona de Polònia; sant Cesari d'Arles, bisbe; sant Zeferí, papa (199-217) i mr.; sant Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.

27. Dissabte. Santa Mònica (Tagaste 331-Òstia 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

EDUCAR

¡Desengancharlos de las pantallas!

Tanto la Asociación Americana de Pediatría (AAP) como la Asociación Española de Pediatría (AEP) llevamos algunos años alertando a los padres de que los niños de menos de tres años no pueden estar delante de ninguna pantalla. Se ha demostrado que la estimulación audiovisual continuada puede alterar la maduración cerebral de los menores y predisponerlos, por ejemplo, a desarrollar un trastorno por déficit de atención con hiperactividad (TDAH), como ya advertí en el libro *Nunca quieto, siempre distraído*.

Es decir, la *niñera electrónica* está proscrita y hay que tener tolerancia cero con ella. No obstante, quiero matizar y tranquilizar a padres y cuidadores de niños pequeños: una cosa es ponerles de vez en cuando un DVD de cuentos infantiles y otra, muy distinta, es tenerlos aparcados de manera permanente frente al televisor.

Es urgente tomarse muy en serio la supervisión del tipo de productos en pantalla que consumen nuestros hijos y del tiempo que dedican a ellos. El ordenador debe estar en un lugar de la casa a la vista de todos: el rincón de la sala de estar, o el pasillo, por ejemplo. El televisor también en un lugar comunitario: ¡prohibido dejarlo en la habitación de los niños! El videojuego tiene que estar limitado a tiempos prefijados por los padres. El móvil debe servir nada más que para comunicar cosas necesarias. Eduquémosles, pues, para que no se conviertan en *ciberadictos*.

Los padres y cuidadores habituales de los niños no deben olvidar que sus propios hábitos con las pantallas serán adoptados por los menores que tienen a su cargo. Hay que saber apagarlas a tiempo para poder hacer otras cosas, quizá más enriquecedoras para toda la familia.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

Aplec a Montgarri

El 2 de juliol, al Santuari de la Mare de Déu de Montgarri (Naut Aran), es va celebrar el tradicional aplec anual en honor de la Mare de Déu de Montgarri amb la participació de més de dues mil persones vingudes d'arreu de la Val d'Aran, d'altres llocs del Bisbat i de la banda francesa dels Pirineus. L'Eucaristia, que enguany ha coincidit amb la festa litúrgica de l'Immaculat Cor de Maria, va ser presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i concelebrada per Mn. Josep M. Mauri, Vicari General, Mn. Pere Balagué, arxiprest d'Aran, Mn. Lluís Eduard Salinas i Mn. Cinto Busquet. Entre les autoritats presents a la celebració, l'Alcalde del municipi de Naut Aran, Il·lm. Sr. César Ruiz-Canela, i el Magnífic Conseller Sr. Eduard Valdecantos en representació del Magnífic Sr. Síndic del Conselh Generau d'Aran.

Durant l'homilia, Mons. Vives va destacar la necessitat que té la persona humana, també en la nostra societat d'avui, de fer experiència de Déu i que el pelegrinatge a un santuari marià té abans que res aquest sentit: «Pugem a la muntanya a trobar Déu i Maria ens guia en aquest nostre camí». Ella «ho conservava tot en el seu cor» i és la nostra Mestra i Advocada per aprendre a guardar amb amor la Paraula de Déu. De manera especial, va voler encomanar a Maria Immaculada el testimoni que els cristians hem de donar de l'amor de Déu, les famílies, en el context actual de desgavell i de desorientació en moltes d'elles, així com també les persones que estan patint més greument els efectes de la crisi econòmica general.

Al final de l'Eucaristia i després d'haver honorat la Mare de Déu de Montgarri, els nombrosos pelegrins que omplien de gom a gom el santuari, tot cantant els tradicionals goigs dedicats a ella, amb les autoritats i l'Arquebisbe, acompanyaren en processó una petita imatge de la Mare de Déu de Montgarri fins al lloc on fou antigament trobada. Després es van beneir i repartir tres mil porcions de pa i formatge, així com vi, l'anomenada «caritat», que ofereix l'Ajuntament a tots els presents.

Càtedra de Pensament Cristià: l'atri dels gentils, diàleg entre creients i no creients

Una vuitantena de persones es van aplegar el divendres 1 de juliol al matí a Sant Julià de Lòria per seguir les ponències de la vuitena edició de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell, que enguany s'ha centrat en el tema «L'Atri dels gentils. Junts cerquem un món millor», i que va comptar amb la participació de Mons. Melchor Sánchez de Toca, Subsecretari del Consell Pontifici de la Cultura; l'escriptor i periodista Antoni Puigverd; i el Doctor en Teologia i Filosofia Francesc Torralba, Catedràtic de Filosofia de la Universitat Ramon Llull i Director de la Càtedra de Pensament Cristià.

La jornada va ser inaugurada per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, i pel Cònsol Major de Sant Julià de Lòria, M. I. Sr. Josep Pintat.

Mons. Vives va reconèixer al Cònsol «la gran predisposició que heu mostrat sempre per fer possible les diferents edicions de la Càtedra de Pensament Cristià, la qual cosa us honora». També va parlar de la tria del tema: una proposta del Sant Pare, que va explicar Mons. Vives, «és una decisió valenta, perquè planteja en l'àgora de la modernitat com la fe i la raó no tan sols són contradictòries, sinó que es necessiten mútuament». I va afegir que «no és fàcil, aquest diàleg; caldria superar primer el dilema d'un fals progressisme que ens obliga a triar entre Déu i llibertat. Però, si més no, cal començar per rebaixar els murs, si no podem enderrocar-los, que ens barren la possibilitat de parlar i de bastir ponts entre allò que ens uneix per tal de cercar tots plegats un món més just on les persones siguin representades en la seva dignitat».

En el pensament de Benet XVI

La primera ponència de la jornada, titulada «El diàleg entre creients i no creients en el pensament de Benet XVI» va anar a càrrec de Mons. Sánchez de Toca, que va començar la seva intervenció tot reconeixent que l'expressió «Atri dels gentils» s'ha difós molt ràpidament fora de l'àmbit eclesial fins al punt que «comença a aplicar-se a realitats molt diverses i heterogènies». És per això que ha volgut encetar la seva exposició referint-se a l'origen de l'expressió del Sant Pare i explicant quina funció tenia l'atri dels gentils del temple de Jerusalem en temps de Jesús, un espai que «avui, per nosaltres, comprèn un bon nombre de referents bíblics i té una gran càrrega simbòlica de reinterpretació de la religió». És un espai, assenyala Mons. Sánchez de Toca, «alhora sagrat i obert a tothom; i això és important perquè mostra que la proposta del Sant Pare no és una simple invitació al diàleg, sinó que es tracta d'obrir un espai sagrat dins l'Església on acollir creients i no creients i aprendre els uns dels altres».

El Subsecretari del Consell Pontifici de la Cultura va fer notar també que en la proposta de Benet XVI hi rau «una preocupació pastoral expressada amb una grandíssima delicadesa: el Sant Pare és conscient que quan es parla d'evangelització els no creients se senten molestos perquè es veuen reduïts a mers objectes de l'acció evangelitzadora i no volen tampoc renunciar a la seva llibertat de pensament. Tanmateix, com a cristians, les persones agnòstiques i atees també ens han d'interessar, perquè hem de procurar que l'home no deixi de banda la qüestió de Déu, que al capdavant és la qüestió essencial de la nostra existència».

La societat contemporània

Després del col·loqui amb els assistents i de la pausa per dinar, la jornada va continuar a partir de les quatre de la tarda, amb la presència entre el públic del Síndic General d'Andorra, M. I. Sr. Vicenç Mateu, i amb la ponència d'Antoni Puigverd «Algunes causes de les manifestacions del xoc o desencontre entre la tradició cristiana i la societat contemporània». L'escriptor i periodista va advertir d'entrada que la seva és una posició pessimista sobre la possibilitat immediata d'un diàleg

serè i constructiu entre creients i no creients, perquè, des de l'experiència de la seva professió «he trobat que a la nostra cultura predominen dos tipus de fonamentalismes: el fonamentalisme ultracatólic que s'empara en la religió per negar la realitat; i el fonamentalisme antireligiós, que de vegades arriba a ser tan dominant que ni tan sols té consciència de ser-ho. I això es veu sobretot quan es parla de temes com l'avortament o l'eutanàsia o determinades qüestions bioètiques. En aquests casos se solen donar dues postures tancades en si mateixes, i tota l'argumentació es redueix a afirmar els propis prejudicis sense ni tan sols escoltar les raons de l'altre».

Aquesta confrontació sovint es veu afavorida, explicava Puigverd, per la tasca dels mitjans de comunicació. En una societat on la família, la política i l'educació, que són els tres àmbits principals d'emparaulament, de relació i accés dels individus amb els valors humans, socials i culturals, estan en crisi, l'únic àmbit capaç de crear legitimitat són els mitjans de comunicació; que, curiosament, és l'àmbit on hi ha menys consciència de la transcendència del seu paper. Tanmateix, això seria en part un reflex d'una societat que ha renunciat en bona mesura a l'esperit crític, on qualsevol innovació moral és ben rebuda sense un examen previ de quines conseqüències comporta.

Segons Puigverd, «la societat d'avui es creu més lliure que la d'ahir; han caigut els ídols del passat, però els hem substituït per ídols més febles i banals. Ben mirat, no hi ha motiu per l'alegria: l'individu de la societat actual té una gran tendència al desassossec; no hem guanyat espais d'autonomia individual sinó que tan sols hem canviat de tiranies, i hem perdut pel camí valors morals sense els quals la vida té menys sentit».

Les possibilitats de diàleg

La darrera ponència de la jornada va ser la que va pronunciar el Dr. Torralba, titulada «Les condicions de possibilitat del diàleg entre creients i no creients». Per al Dr. Torralba, «la proposta del Sant Pare d'obrir un espai de diàleg entre creients i no creients és especialment important en el moment actual, sobretot al continent europeu, on una gran part de la població està instal·lada en la indiferència vers el fenomen religiós o bé es declaren atees o agnòstics, i nosaltres, com a cristians, no podem deixar de preguntar-nos perquè es dona aquest allunyament». Però cal reconèixer d'entrada que el diàleg no sempre és fàcil perquè no es donen les condicions de possibilitat necessàries. Per això, diu el Dr. Torralba, «cal ser possibilista i veure quins llocs d'intersecció es poden trobar sense que cap de les parts en diàleg hagi de dissoldre la seva pròpia identitat».

Un camí per assolir aquest primer pas és, segons el Director de la Càtedra de Pensament Cristià, traduir a un llenguatge secular allò que es troba al cor de la vivència de la fe, tot i ser conscient que sempre que hi ha una traducció hi ha un risc de traïció; i quan es tracta de traduir l'expressió d'una experiència concreta de la fe, aquest risc encara és més gran.

Festa del Voluntariat a la Llar Santa Anna (Castell del Remei)

Unes cinc-centes persones es van aplegar a la Llar Santa Anna el passat 2 de juliol per celebrar la Festa del Voluntariat. El centre de Santa Anna és el centre d'atenció a persones amb discapacitat psíquica ubicat al Castell del Remei, que regeixen els Germans Franciscans de Creu Blanca. La Festa del Voluntariat convoca els voluntaris que col·laboren desinteressadament amb l'entitat, així com les famílies dels ingressats a la residència, cada any en aquestes dates.

També enguany l'Eucaristia d'acció de gràcies va ser presidida per l'Arquebisbe Joan Enric i concelebrada per Mn. Pere Canyada, Arxiprest del Baix Urgell, Mn. Josep Uriel Álvarez, Rector del Castell del Remei, i altres capellans. Entre els assistents, l'Alcalde de Pe-

nelles, Il·lm. Sr. Eloi Bergós, l'Alcalde d'Ivars d'Urgell, Il·lm. Sr. Ramon M. Guiu, i el Sr. Josep Àngel Lavin, representant de l'Ajuntament de Mollerussa, ciutat que compta amb una altra realitat caritativa dels Germans Franciscans de Creu Blanca.

El Germà Joaquim Cifuentes, responsable del Centre, a l'inici de la celebració adreçà unes paraules a l'assemblea per agrair als voluntaris (prop d'un miler) la seva «feina silenciosa, callada, amagada, però que es nota» i va encoratjar a animar altres persones, especialment els joves, a col·laborar amb les tasques de servei i d'acompanyament als malalts de la Llar.

Mons. Vives va agrair a la Comunitat dels Franciscans de Creu Blanca el seu generós i incansable servei a «aquests nostres germans que ens obriran les portes del Cel» i que, en temps de molta superficialitat i fredor, ens fan adonar de quins són els veritables valors que ens fan felïços i ens realitzen com a persones i com a cristians.